# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Barbary Pořízkové a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci **žalobce: J. Š.**, proti neoznačenému žalovanému, o neurčitém podání doručeném Krajskému soudu v Plzni dne 22. 8. 2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 1. 12. 2011, č. j. Na 13/2011 - 35, ve věci zamítnutí žádosti žalobce o ustanovení zástupce,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

Podanou kasační stížností se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta žádost stěžovatele o ustanovení zástupce pro řízení před krajským soudem.

Krajský soud v úvodu svého usnesení uvedl, že dne 22. 8. 2011 mu bylo osobně doručeno podání, kterým stěžovatel brojí proti dlouholetému nedůslednému řešení „Kauzy“, která byla zřejmě zahájena „otevřeným dopisem občanů obce Řenče.“ Z obsahu podání navrhovatele není zřejmé, co jím navrhovatel sleduje a čeho se přesně domáhá. Jako žalovanou označuje v žalobě paní Ing. M. K., ředitelku odboru dozoru a kontroly veřejné správy Ministerstva vnitra, současně uvádí, že žalobou podává podnět k přešetření letitého prodlení při řešení Kauzy. Dále uvádí, že kontroly exekutivy v této věci nebyly nekompromisní, a proto lze jejich výsledky považovat za nicotné. Žalobou proto požaduje *„opakování ministerské kontroly“ za přítomnosti starostky obce, předsedy kontrolního a finančního výboru, stěžovatele včetně zástupce správního soudu, který bude jednání dozorovat“*.

Krajský soud usnesením ze dne 30. 9. 2011, č. j. Na 13/2011 - 15, stěžovatele vyzval, aby nejasnost podání odstranil a to tak, že uvede, zda je jeho podání žalobou proti rozhodnutí správního orgánu, žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu či žalobou na ochranu před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního

orgánu nebo jiným návrhem. V případě, že je jeho podáním některý z uvedených typů žalob, měl stěžovatel doplnit zákonné náležitosti žaloby ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), které krajský soud ve výzvě vyjmenoval.

Dne 10. 10. 2011 stěžovatel bez bližšího zdůvodnění požádal o ustanovení zástupce. Výzvou soudu ze dne 24. 10. 2011, č. j. Na 13/2011 - 24, byl proto vyzván k doplnění žádosti a to 1) vyplněním tiskopisu „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech", vzor 060 o. s. ř. (dále jen „Potvrzení") a předložením důkazů osvědčujících údaje uvedené v potvrzení; 2) sdělením veškerých měsíčních výdajů, zejména pak výdajů spojených s náklady na bydlení, a doložením patřičných důkazů k tomuto tvrzení; 3) sdělením důvodů, pro které má za to, že není ve věci schopen jednat vlastním jménem.

V reakci na shora uvedenou výzvu stěžovatel dne 9. 11. 2011 soudu doručil podání, ve kterém sdělil, že jeho schopnosti člověka se základním vzděláním a věku 83 let mu neumožňují jednat v souladu s jednacím řádem Krajského soudu v Plzni. Dále uvedl, že je přesvědčen, že vznik a trvání „Kauzy" není v souladu s tvorbou právního státu České republiky, a proto žádá soud o prošetření věci.

K podání bylo připojeno vyplněné Potvrzení, ze kterého vyplývá, že stěžovatel je ženatý, jeho jediným příjmem je starobní důchod ve výši 10 026 Kč a kromě dvou automobilů tov. zn. Trabant (rok výroby 1974 a 1975) nevlastní žádný majetek větší ceny. Manželka navrhovatele pobírá důchod ve výši 10 446 Kč. Rubriky dotazující se na jiné příjmy a majetek jeho manželky, jakož i závazky ponechal stěžovatel nevyplněné. Dále stěžovatel k podání připojil Oznámení České správy sociálního zabezpečení ze dne 1. 1. 2007 o úpravě důchodu stěžovatele, dle kterého mu od ledna 2007 náleží starobní důchod ve výši 8 546 Kč. Na tomto oznámení je ofocen doklad (ústřižek pro příjemce), dle kterého byl stěžovateli za kalendářní měsíc říjen 2011 vyplacen starobní důchod ve výši 10 026 Kč.

Z důvodu nejasného žalobního podání posuzoval krajský soud majetkové poměry stěžovatele ve vztahu k nejvyšší částce soudního poplatku, který by mohl stěžovatele evenutálně zatížit, tj. poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 2000 Kč. Soud z údajů uvedených stěžovatelem dovodil, že stěžovatel a jeho manželka disponují měsíčně částkou 20 472 Kč. Soud při absenci tvrzení stěžovatele dále vyšel z předpokladu, že stěžovateli a jeho manželce vznikají přinejmenším výdaje spojené se zajištěním základních osobních potřeb a že tyto výdaje nepřevyšují částku životního minima. Z celkové částky příjmů proto odečetl částku 5 480 Kč připadající na zákonné životní a existenční minimum stěžovatele a jeho manželky (§ 1, § 3 a § 4 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu). Dále z celkové částky příjmů stěžovatele a jeho manželky krajský soud odečetl částku 6 350 Kč připadající na výdaje na bydlení, které soud při absenci tvrzení stěžovatele dovodil z normativních nákladů na bydlení stanovených nařízením vlády č. 414/2010 Sb. Dle předmětného nařízení činí normativní náklady na bydlení dvou osob v rodině žijící v nájemním bytě v obci s počtem obyvatel do 9 999 osob částku 6 350 Kč. Poté krajský soud dospěl k závěru, že zbývající částka ve výši 8 642 Kč je k úhradě soudního poplatku i případných jiných nákladů soudního řízení dostačující, even. postačí k tomu, aby potřebná částka byla stěžovatelem našetřena během několika

týdnů. V souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. žádost stěžovatele o ustanovení zástupce zamítl, neboť dle závěru soudu stěžovatel disponuje dostatečnými finančními prostředky a nesplňuje zákonem stanovené podmínky pro osvobození.

V kasační stížnosti, doručené krajskému soudu dne 8. 2. 2012, stěžovatel uvedl, že se žádný z jím oslovených zástupců v plzeňském obvodu nechce zastupováním věci zabývat. Příjmy jeho manželky nelze spojovat s příjmy stěžovatele, neboť manželka nejeví jakýkoliv zájem o průběh kauzy a její podpora skončila podpisem pod petici v roce 1999.

Stěžovatel uvedl, že bydlí v rodinném domě, který darovali dceři a ve kterém mají zřízeno právo věcného břemene doživotního bezúplatného užívání. Ke své majetkové situaci doložil podrobný rozpis financování domácnosti od stálých měsíčních poplatků, přes údržbu rodinného domu, nákupu spotřebičů, výdajů na údržbu a provoz automobilů, květinové výzdoby, krmiva pro kočky, nákupu léků, zhotovení zubních náhrad apod. Krajskému soudu vytýká, že jeho finanční situaci neposoudil správně.

V písemnosti doručené Nejvyššímu správnímu soudu dne 23. 4. 2012 stěžovatel uvedl, že žalobu ve věci „*kauzy občanů z Řenče*“ by měl převzít právník z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Uvedl, že je mu 84 let a ze zdravotních důvodů se nebude moci ve věci osobně angažovat. Má pochybnosti, zda kontroly exekutivy jsou vedeny dobrými zákony, když vyhláška č. 150/1958 Ú. l. je od roku 2005 neplatná. Uvedl, že globální pohled na způsob šetření stížností občanů by měl přimět zákonodárce k vytvoření dobrého zákona o podání a šetření stížností občanů v souladu s demokracií a právem. Stěžovatel předložil kasačnímu soudu doklady o jeho majetkových poměrech a to včetně propouštěcí zprávy z nemocnice v Plzni, z ambulantních návštěv v ordinaci a úhrad souvisejících regulačních poplatků.

Před meritorním posouzením věci se Nejvyšší správní soud zabývá otázkou splnění zákonem stanovených podmínek pro řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto nejprve konstatuje, že jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Soudní poplatek za tuto kasační stížnost nebyl zaplacen, avšak s přihlédnutím k charakteru napadeného usnesení nebrání nezaplacení soudního poplatku věcnému projednání kasační stížnosti. Opětovné trvání na uhrazení poplatku pro toto řízení by totiž znamenalo další řetězení téhož problému, který je předmětem původního řízení. Z logiky věci by se trvání na úhradě poplatku nejevilo smysluplným a ani by nesvědčilo hospodárnosti a rychlosti celého řízení. Zároveň by vedlo k vlastnímu popření cíle, jenž účastník podáním žádosti sledoval, a k popření vlastního smyslu řízení o kasační stížnosti. Uvedené se přiměřeně vztahuje rovněž k podmínce právního zastoupení v řízení před zdejším soudem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Další podmínkou řízení je posouzení včasnosti kasační stížnosti. Podle ustanovení § 106 odst. 2 s. ř. s. musí být kasační stížnost podána do dvou týdnů ode dne doručení rozhodnutí s tím, že zmeškání lhůty pro podání kasační stížnosti nelze prominout.

Počítání lhůty pro podání kasační stížnosti se řídí ustanovením § 40 s. ř. s., které stanoví, že lhůta stanovená tímto zákonem, výzvou nebo rozhodnutím soudu počíná běžet počátkem dne následujícího poté, kdy došlo ke skutečnosti určující její počátek. Dle

ustanovení § 40 odst. 2 s. ř. s. končí lhůta určená podle týdnů uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který počátek lhůty určil.

Z předloženého spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud ověřil, že napadené usnesení krajského soudu, které obsahovalo rovněž poučení o možnosti podat proti němu ve lhůtě dvou týdnů ode dne doručení kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím krajského soudu, bylo stěžovateli doručeno v úterý 6. 12. 2011 (viz doručenka na č. listu 39 spisu krajského soudu).

V daném případě byl ve smyslu ustanovení § 40 odst. 1 s. ř. s. dnem určujícím počátek běhu dvoutýdenní lhůty pro podání kasační stížnosti den doručení písemného vyhotovení usnesení krajského soudu, tj. úterý 6. 12. 2011. Konec lhůty pro podání kasační stížnosti dle odst. 2 téhož ustanovení pak v návaznosti na výše uvedené připadl na den, který se svým pojmenováním shodoval s dnem určujícím počátek běhu lhůty, tj. úterý 20. 12. 2011. Tento den byl posledním dnem pro včasné podání kasační stížnosti, tj. pro její předání soudu nebo zaslání prostřednictvím držitele poštovní licence, popř. zvláštní poštovní licence, anebo předání orgánu, který má povinnost ji doručit.

Kasační stížnost však byla stěžovatelem osobně doručena na podatelnu krajského soudu až ve středu 8. 2. 2012 (razítko podatelny krajského soudu na kasační stížnosti, která je založena na č. listu 43 spisu krajského soudu). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost byla podána opožděně, a to cca 7 týdnů po uplynutí zákonem stanovené lhůty, a z tohoto důvodu ji podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., odmítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení účastníků se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo byla-li žaloba odmítnuta.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. května 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu